

Nadrobeno

Ne, nebude řeč o nepořádných dětech a drahých polovičkách, ba ani o mně. I když možná tak trochu ano. Nadrobeno ale nemám výjimečně pod sebou, nýbrž v hlavě. Což vlastně nic neobvyklého není.

„Koberec se musí dobře položit, aby se po něm dobře chodilo“, řekla paní Maruška Rychlíková ženě, se kterou probírala její vztahové problémy, právě ve chvíli, kdy jsem šla okolo. Ta moudrost se mi tuze zalíbila a hned jsem prohlásila, že ji určitě někdy použiju, jestli tedy smím. A protože smím, tak používám.

Oné větě předcházelo pár slov o tom, že člověk na začátku vztahu chce vyjít vstříc někdy až moc a aby se zalíbil, udělá tolik kompromisů, že ztratí sám sebe. Potlačí svou osobnost a vzdá se své svobody.

K tomu se snad dá jen dodat, že doufat, že se něco, co nám už na samém začátku (nejen ve vztahu) vadí, časem samo vytratí, je stejně marné jako doufat, že se kamínek zapomenutý pod kobercem sám rozpadne v prach. Mnohem pravděpodobnější je, že časem vznikne díra. V koberci i ve vztahu.

Paní Maruška Rychlíková je moudrá žena věnující se ajurvédě, o které vím pramálo, a maminka majitele penzionu ve Vřesné, kde o uplynulém víkendu vedl Ivo Janeček šamanský firewalking. To je akce, kterou mám moc ráda. Nejde mi vlastně až tak o chození po žhavých uhlíkách, i když po nich chodím ráda a s velkou radostí z propojení s jedním ze živlů. Úplně stejně radostně se brouzdám potoky a říčkami; na rozdíl od uhlíků tohle zvládnou úplně sama a kdekoli.

Líbí se mi celá ta firewalkingová příprava, všechny relaxační, uvolňující a meditační techniky, ať už jsou klidné, nebo hodně v pohybu. Líbí se mi, jak jsme často na začátku víkendu plni stresů, starostí, úzkostí a strachů, které jsme si přivezli s sebou, a pak do toho všichni začnou jít naplno a když přejdou uhlíky, mnohdy říkají, že to nebyl ten nejsilnější zážitek. Že nejvíc prožívali právě tu přípravu, která vlastně není ničím jiným, než kladením koberce. A protože Ivo

umí koberce klást víc než dobře, zdá se pak přechod přes žhavé uhlíky něčím, co se zvládnout dá, a taky se to většinou zvládne.

Těsně než ten báječný víkend začal, dostala jsem zprávu, že budu muset hned v pondělí zajet do domova, kde bydlela máma, než se vlastně už před tři čtvrtě rokem dostala do nemocnice. Pak nějaký čas pobývala v zařízení následné péče, z ní se na týden vrátila do domova, odtud pak ji odvezli do jiného zdravotnického zařízení, a pak opět do příslušné následné péče. A protože není ve stavu, aby se mohla vrátit tam, kde byla předtím, bude teď žít jinde.

Pro mě to znamená narychlo vybrat a připravit jí věci, které by v novém domově mohla potřebovat. Ale také přebrat a vyklidit všechny věci, které v tom bytě v pokoji jsou. Nějak s nimi naložit. Nejsou to žádné cennosti, ale stejně. Mámy se zeptat nemůžu, protože už je někde jinde. A kdyby nebyla, tak bych se jí stejně zeptat nemohla, protože čím byla starší, tím otevřeněji se projevoval patologický vztah, který ke mně měla.

Někdy kdysi dávno byl tento koberec položen špatně, nějakou dobu se po něm nějak chodilo, ale šlo to čím dál hůř, až to nešlo vůbec. Už dávno, pradávno.

Probrala jsem oblečení, a co může ještě sloužit, to peru. Ještě mě čeká přivést domů a pak probrat papíry. To bude mnohem horší, protože i když tuším, že marně, přesto budu doufat, že najdu nějaký vzkaz, nějaké znamení, nebo alespoň pár svých fotek z dětství, které nebyly zničeny.

Není to příjemné probírat se věcmi někoho, kdo tu ještě je, ale přesto tu už není. Někoho, kdo by měl být blízký, nejbližší, ale už dávno není.

Špatně položený koberec. Pro mě. Pro mámu. Od mámy.

A kolik asi koberců jsem špatně položila já?

Vyšlo na Zvířetníku 23. 5. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/105-plus-nadrobno-0kh-/p_zviretnik.aspx?c=A170522_210634_p_zviretnik_kosa

{fshare}